

TRĂM NĂM TÌNH CŨ LÀ KHÔNG HẬN

(Nhật Ký TTBG) (Bài 26)

*Ôi ! Lòng ta sao buồn khôn nguôi
Niềm u uất trôi theo tháng ngày buông xuôi
Há vì cơm áo chẳng no lành
Há vì đời không ai mắt xanh ?...*
(Thơ Vũ Hoàng Chương)

MƯỜI MỘT NĂM SAU.

***/ Sài Gòn, thứ Tư 25/8/1982**

Chuyến đi Dalat – Nha Trang 9 ngày đã hết.

Đêm đầu tiên trở lại Sài Gòn, tôi nhận thư chị Thành từ bên Mỹ gửi về. Đọc và thật xúc động. Câu chuyện của 11 năm xưa không ngờ bây giờ đang được dựng dậy. Nhưng kết quả của điều dựng dậy này, tôi không thể đo lường là “sẽ ra sao?”.

Lá thư viết dài và chân tình khiến tôi hình dung ra một người chị có lòng đầu tiên Sơn đưa đến tiếp xúc tại Dục Mỹ ngày nào rất cũ. Chị cho biết Sơn đã có vợ và bốn con. (Vợ là cô ca sĩ ở Nha Trang từng được tôi “*nhường*” Sơn vào cuối năm 1971).

Một đoạn chị viết:

“Nói thật với em, chị nhận thấy từ lúc Đồng (học trò cũ của em) cho biết tin về em và Noel, Sơn như suy tư hẳn. Khuôn mặt Sơn se lại trông buồn lắm. Lúc này Sơn thay đổi nhiều, không còn

bông lông như xưa nữa. Tuổi đời càng lớn thì tâm hồn càng già dặn. Sơn chững chạc, biết lo nghĩ. Sơn cũng hay nhắc đến mẹ con em. Có một bữa Sơn hỏi chị, “Không biết Thu Vân và Noel bây giờ ra sao? Noel chắc đã lớn. Em thấy nhớ nó, hình dung hồi ôm nó lần đầu cuối năm 1971...” Rồi chị thấy mắt Sơn buồn bã tư lự hẳn. Chị mới nói: “Mày nhìn thằng Nê (con chị) thì sẽ tưởng tượng ra được thằng Noel lớn cỡ nào.”

Dù sao Sơn cũng phải nghĩ nhiều chứ em, làm người ai cũng đều vậy...”

Định mệnh bề bàng của 11 năm trước, ngày nay đang được người thân Sơn làm cho sống dậy. 11 năm qua, tôi chôn chặt kỹ càng mọi kỷ niệm với không chút buồn phiền nuối tiếc. Tha thứ và quên lãng cho người đàn ông đã bề gãy trọn cuộc đời mình, đã từ lâu lắm, xa xôi lắm...

Vậy mà đêm nay đọc những lời thân thiết cũ của người chị dễ thương, sao trái tim chỉ thấy nhói lên nỗi buồn man mác. Nghe cảm thương cho đứa con mình thật sâu sắc. Những ý nghĩ tương phản cứ mãi đối chọi nhau trong vấn đề này. Nỗi kiêu hãnh của một người đàn bà tự trọng trước những đau khổ sâu đậm của cuộc đời mình, năm xưa hay năm nay vẫn không thay đổi. Đối nghịch là tình thương cho Noel: Tôi không muốn nó oán hận người cha mà nó không hề biết mặt. Nên ngày nay, trước những lời lẽ trong lá thư chị Thành, sao lại nghe lòng băng khuâng không định gì được.

***/ Tôi viết cho chị Thành.**

Sài Gòn, thứ Năm 26/8/1982

Chị thương nhớ,

Em và Noel vừa ở Dalat về. Thật vui mà nhận thư chị. Em mong gia đình anh chị và các cháu vẫn mạnh.

Đọc thư, em thấy như có cái gì khuấy động trái tim, hình dung lại một cô gái mỏng manh 22 tuổi của 11 năm trước, ôm tấm tình tả tơi rách nát đi từ Dục Mỹ về Sài Gòn với cái quyết định từ bỏ hẳn người đàn ông (người chồng?) bạc bẽo.

Mười một năm sau, không ngờ em vẫn còn nhìn lại anh chị (dù qua hình ảnh). Thật là ngoài sự nghĩ ngợi của em.

Từ cuối năm 1972, em không còn gặp Sơn và các anh chị nhưng trong lòng vẫn gìn giữ cho các chị những cảm tình thân ái. Em không lập gia đình, cũng chẳng oán trách số phận dẫu rằng đêm đêm trở về từ phòng trà hay vũ trường, vẫn không trốn chạy được với lòng mình nỗi cô đơn.

Noel rất đẹp, da trắng xanh, mắt to buồn rười rượi. Nó cao và rất gầy vì bị suyễn. Em dạy Noel học âm nhạc, đưa đi khắp nơi trong mọi chuyến lưu diễn của mình. Nó như bạn hơn là con em. Hay ôm em trong tay mà nói: “Con cao gần bằng mẹ rồi nè!”

Tâm hồn Noel nhẹ nhàng đa cảm, mới mấy tuổi đầu mà rất yêu hoa và ưa nghe tiếng chim hót. Cháu rất thương súc vật, đôi mắt ướt quá nên hề có gì không vừa ý là chui vào phòng khóc một mình. Cháu rất yêu Bà Ngoại nhưng lại chỉ hay tỏ bày nỗi niềm với mẹ. (...)

Em không hề nói gì với cháu nhưng luôn luôn dặn mẹ và các cô em gái rằng nếu có đi vượt biên hay thời cuộc thay đổi thì hãy nhớ đem theo cho Noel 9 tập nhật ký em viết thời kỳ trước và sau khi

sanh Noel. Vì vậy với các tập nhật ký ấy, Noel tự hiểu có cái gì phải tôn trọng quý giá.

Gần đây nghĩ rằng sẽ bỏ đất nước ra đi, em soạn đọc lại để đánh máy mang theo, đã rất kinh ngạc không ngờ rằng 11 năm xưa mình dịu dàng và chịu đựng đau khổ dường ấy. Chính vì thế mà em đành lòng bóp nát trái tim mình lúc 22 tuổi để nhìn những giòng máu đỏ ứa ra từ bốn kẽ tay, rất đẹp, rất bi tráng, **nhưng chỉ một lần rồi hết.**

Ngày đó em nghĩ vậy, chị ạ. Tuy nhiên, không có gì là hết cả khi em vẫn phải nhìn Noel hằng ngày, vẫn không có can đảm đốt trọn 9 tập nhật ký của quá khứ... Dù vậy, em nói thật, chưa một lần em hối tiếc những gì đã quyết định, mà chỉ luôn tự như “Kiếp này đã lỡ, đành chờ tái tạo mọi thứ ở kiếp sau”.

Đêm nay đi làm về, em viết cho chị. Trời Sài Gòn mưa tầm tã. Tháng Bảy mưa Ngâu dầm dề khóc lóc càng khiến cho những tâm hồn đau khổ phải thêm lạnh lẽo.

Em cảm ơn những gì chị đã viết. Và em tin rằng chị không ghét khi đọc những dòng hồi đáp. Chỉ vì số kiếp bất hạnh nên em không được làm em của chị. Tuy vậy từ 11 năm qua cho đến tận bây giờ, em vẫn quý trọng hai anh chị. Con người em đa cảm và cô đơn nên với những ân tình đã nhận (dù nhỏ nhặt đến đâu), em đều trân trọng quý giá. Thì kỷ niệm Dục Mỹ và Nha Trang (77 Lê Đại Hành) với anh chị là những gì em chôn chặt trong lòng như những báu vật từ 11 năm qua.

Em, Thu Vân.

□

(Tiếp bài 27)

□

